

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Appendix collectanea ad Enchiridii parvulorum, priorem librum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

conquereris. Sed curare debes, ut vigili, strenuâ, & fideli diligentia sanctum illud opus reverenter peragas : nam crescente in te humilitate ac charitate, aliquando tibi fore dabitur, ut serena, suavi, attentaque mente rebus divinis intendas. Vale, & ora pro me.

APPENDIX

AD

ENCHIRIDII PARVVLORVM PRIOREM LIBRVM.

§. I.

Consolatio in tentationibus & defectibus, ex B. Gregorio, D. Bernardo, & Anonymo.

- 1. Omnes in hac vita obnoxios esse tentationibus.
- 2. Exordia conversionis spiritualis deliciosa, progressus vero difficiles.
- 3. Cur non statim perveniant boni ad perfectionem.
- 4. Tentationes reprimunt elationem mentis.
- 5. Adversitas secura est ad virtutem viam.
- 6. Ama quantum potes, & sufficit.
- 7. Non tantum innocentes, verum etiam penitentes diligis Deus.

Beatus GREGORIUS ait :

I. Omnes obnoxios tentationibus,

HOMO in sua conversione sæpè multum affligitur, dum hinc spiritus vocat, hinc caro revocat; hinc amor novæ conversationis invitat, hinc usus perversee verustatis impugnat.

Maxime qui ferventiores sunt,

Hostis noster adhuc in hac vita nos positos, quanto magis sibi re-

bellare conspicit, tanto amplius expugnare contendit : eos enim pulsare negligit, quos quieto jure possidere se sentit.

Quisque in ipso conversionis initio magna plerumque excipitur dulcedine consolationis, sed durum laborem postmodum experitur probationis.

Sæpè conversus quisque in eo fallitur, quod dum quibusdam donis gratiæ per dulcedinem inchoationis excipitur, confirmationem accepisse se perfectionis arbitratur : & plenitudinis consummationem æstimat, quæ adhuc blandimenta esse inchoationis ignorat. Ne ergo conversus jam sanctum se esse credat, dispensante Deo permittitur, ut post conversionem suam tentationum stimulis fatigeretur.

Plerumque virtutes, dum plus quam

quàm fit
perfectum

quàm necesse est exuberant, vim suam exhalant. Vnde Dominus electorum suorum & ante tempus desideria implere renuit, & rursus in tempore intra mensuram profectus premit: ne, si aut antequàm debent aut plus quàm debent proficiant, per profectus sui magnitudinem in elationis defectum cadant.

4. Elatio mentis deprimatur sensu rationis.

Plerique cum desideria sancta concipiunt, in summis etiam exerceri virtutibus inardescunt: ut non solum culpa operationem non inquinat, sed nec cogitationem pulset. Et adhuc quidem in corpore positi sunt, sed nihil iam perpeti de communionem presentis vitæ volunt: imitari per intentionem internam mentis stabilitatem appetunt, sed interuenientibus tentationibus reuerberantur: ut videlicet infirmitatis suæ meminerint, & elati de virtutibus, quas accipiunt, non sint.

5. Via crucis per tribulationem nec iuta est.

Si sola nobis adsunt prospera, solvitur; ad virtutem verò melius per aduersa solidamur. Deus igitur providè cuncta disponens, electos suos inde robustius in integritate custodit, unde eos per inimici tentantis impugnationem aliquo modo ab integritate labefactari permittit.

Divus BERNARDUS.

6. Ama Deum, quantum potes, & sufficit Deo.

Diligam te Domine pro dono tuo, & modulo meo. Si quantum debeo, non possum, non possū tamen ultrà quàm possum. Potero verò plus, quādo plus dare dignaberis: nunquā tamen prout dignus haberi. *Imperfectum meum vi-*

Psal. 138.

derunt oculi tui: sed tamen in libro tuo omnes scribentur, qui quod possunt faciunt, et si quod debent non possunt.

Enchiridij Parvulorum. Lib. 1.

ALIUS quidam.

Deus diligit non solum iustos, qui semper in innocentia vixerunt; sed & eos, qui post multa atq; enormia crimina resipiscunt, seque diligenter corrigunt: isti enim sunt chara vasa misericordiæ ejus. Illorum animas per virgines, istorum verò animas per proximas intelligimus designatas esse à Psalmista, loquente de præclara Regina, sponsa Regis Christi, ac dicente, *Adducentur Regi Virgines post eam, proxima ejus afferentur tibi.* Tam istæ, quàm illæ perveniunt ad patriam cælestem, sicut idem Psalmista consequenter asserit, dicens: *Afferentur in lætitia & exultatione, adducentur in templum Regis.* Quare autem Deus aliquos ex electis suis in innocentia conservet, alios graviter peccare permittat, non est nostrum inquirere: id enim in profundo consilij judicijq; ejus latet.

7. Non solum innocentes amat Deus, verum & penitentem.

Psal. 44.

§. II.

Orationis frequentia. Eucharistia fides & Communio.

EX R. D. LVDOVICO BLOSIO.

- 1. Ubique orandum, maxime tamen in templo ad eum suum erectu.
- 2. Missa Sacrificium, amoris est miraculum.
- 3. Eucharistia & transsubstantiationis fides juxta Catholicæ Ecclesiæ veritatem firmiter tenenda.
- 4. Frequens Eucharistia communio.

Dominum Deum nostrum, qui spiritus est, qui ubiq; est, N n n 2 possu-

1. Templi orationis

Enchiri-
dij Par-
vulorū.
Lib. 1.

causa cū
devotione
frequen-
tanda.
Ioan. 4.

Propter
Eucharis-
tiam &
Angelos
assisten-
tes.

possumus etiam ubique locorum
convenienter adorare, venerari,
colere, ac precari: sed id conve-
nientissimè facimus in Oratorijs
nomini ejus consecratis. In qui-
bus Christianos omnes cum ma-
xima reverentia, & decentissima
interioris exteriorisque hominis
compositione adesse oportet, pro-
pter ipsius summi Dei, & beato-
rum Angelorum eximiam gratio-
samque præsentiam. Qui verè in-
tus illuminati & copiosius uncti à
Spiritu sancto sunt, ineffabili per-
funduntur gaudio, quando coram
venerabili Sacramento Dominici
Corporis, & coram invisibilibus
gloriosissimisque illis cæli prin-
cipibus spiritibus Angelicis assi-
stunt. Nullus eis locus in hoc
mundo est gratior domo oratio-
nis, adeò ut à templis sanctis ægre
plerumq. avelli possint: quæ dum
procul aspiciunt, si accedere &
ingredi prohibentur, devoto cor-
de saltem salutant, & æternæ
majestatis Dominum religiosè a-
dorant.

2.
Ad esse Sa-
crificium
excessum
indicat
charitatis
Christi.

O quàm stupendus & quàm
inexplicabilis est summi Dei erga
nos vermiculos amor, qui in Missæ
Sacrificio quotidie cum numero-
sa Angelorum multitudine se mi-
rè præsentem nobis exhibere
(† etiam si Sacerdos, qui sacrifi-
cat, malus sit) dignatur! ita ut

† Hoc est signū bonitatis in amante nos Deo.
Hoc de omnibus Sacramentis per malos mi-
nistros confectis, aut collatis docet D. Tho-
mas 3. parte quest. 64. art. 5. & citat sanctū
Augustinum Tract. 5. In Ioannem: *Quid tibi
facit malus minister, ubi bonus est Dominus?*

apud nos non minùs verè sit ipse
Dominus Iesus, quàm in cælo est.
Meritò ad tantam divinæ charita-
tis dignationem ac dulcedinem
corda nostra amore resoluta peni-
tus liqueferent. Meritò etiam
iter prolixum promptissimè &
cum ingenti exultatione suscipe-
re deberemus, quò possemus i-
psius Missæ sacrificio divinisque
mysterijs interesse. Sic enim a-
nimæ nostræ supernis fulgoribus
frequenter irradiatæ, caduca om-
nia facilè contemnerent, & ea
quæ sursum sunt ardentè ama-
rent.

Non magis licet inquirere, quo-
modo in Sacrificio Missæ, Sacer-
dote verba consecrationis profe-
rente, panis in Corpus Christi, &
vinum in Sanguinem converta-
tur, quàm quomodo Deus ex pu-
rissimis sanctæ Virginis Mariæ
sanguinibus carnem sibi aptave-
rit.

Vbi enim Deus operatur, non
opottet quærere quomodo: sed
indubitata fides his quæ à Deo
sunt adhibenda est. Firmissimè
credere debemus, panem in verū
Christi Corpus, & vinum in verū
Sanguinem, operatione Spiritus
sancti, virtute verbi divini, virtu-
te omnipotentis, transmutari.

Quid quærimus naturæ ordinē
in Christi Corpore, quod præter
naturam natum est ex Virgine?
Nos legimus de mundi operibus,
quòd Deus dixerit, & facta fue-
rint; quòd mandaverit, & crea-
ta sint. An verò qui ex nihilo
potuit

Psalm. 148. deducere ad esse ea quæ non erant, non potest ea quæ sunt mutare in id quod non sunt? In mundi hujus exordio dixit, *Germinet terra herbam viuentem*; & ita factum est, atque hæcenus perduravit, perdurabitque in posterum virtus illius præcepti: & ipso dicente, *Hoc est corpus meum, hic est Sanguis meus*; non est quod dicit? Ipse hoc dixit, dicendumque infuituit.

3. Contra Sacramentorum figuram.
1. Cor. 11. Prorsus verba illa veritatem Corporis Dominici expriment: neque enim dixit Dominus, *Hoc est figura Corporis mei*, sed, *Hoc est Corpus meum, hic est calix Sanguinis mei, &c.*

4. Non descendit Corpus Christi ad panem, sed panis convertitur in Corpus Christi.
 Non autem arbitremur Corpus Christi ad enuntiationem divinorum illorum verborum de scelo descendere, ut in altari adsit: † sed inconcussa fide credamus, ad eorundem verborum debitam prolationem, virtute divina, non sacrificantis merito, panem vinumque converti, & (ut planius dicam) transsubstantiari in Corpus & Sanguinem Christi verè ibi præsentis, ipso nihilominus beatissimo Corpore in cælo ad dexteram Patris manente. * Nam & figura hominis (si sensibili exemplo in retanta uti convenit) ita effingitur in speculo oblato, ut tamen ab homine non recedat.

† Theologicas hæc de Transsubstantiatione sententias reperiet Lector fufius disputatas apud Scholasticos in D. Thomam 3. parte quæst. 75. & 76. Hic verò moneo, ut tres elegantissimæ similitudines de Eucharistiæ mysterio annotentur.

Non est aliud Corpus Christi in cælo, atque aliud in Sacramento: sed unum omninò & idem utrobique est. Quàmlibet multæ habeantur Hostiæ consecratæ, sub qualibet earum integrum Corpus Christi subsistit: * quemadmodum videmus eandem faciem humanam efformari integram in pluribus objectis speculis, & verbum humano ore prolatum excipi integrum plurium audientium auribus. Imò verò facta unius Hostiæ consecratæ divisione, sub singulis partibus separatim integrum Corpus Christi consistit: * veluti contracto speculo facies hominis in quolibet fragmento exprimitur non minùs integrè quàm in toto speculo.

Quando autem frangitur & dividitur Hostia consecrata, hujusmodi fractio live divisio non fit in Christi Corpore, cum jam immortale sit, sui que sectionem nullatenus admittat: sed fit in specie Sacramenti, nempe in figura panis.

Santissimum hoc mysterium, quod supra naturam est, sola fides capere potest. Fit ita, quia Deus vult ita, Deus ita instituit. Intellectus noster, qui quamdiu in hoc exilio degimus imbecillis hebesque est, divinæ Majestatis opera atque consilia comprehendere nequit: proinde nec ea temerè comprehendere velimus, reprehendere verò nullo modo audeamus.

A salutifera esca Corporis Dominici nullus bonæ voluntatis Nnn 3 facile

Enchiridij Parvulorum. Lib. 1.

5. Unus idemque Corpus in cælo & in Sacramento.

** Similitudo secunda*

6. In singulis Hostiæ partibus separatim integrum Corpus Christi consistit.

** Similitudo tertia.*

6. Fractio fit in Sacramento, non in Corpore.

7. Hæc fit de sola ea piuntur.

4. Pulchra comparatio.

Enchiri-
dij Par-
vulorū.
Lib. 1.

Et o invi-
tans ad
virebram
Communi-
nem,
et ramim-
pe fectio-
at hō na-
volunta-
si homi-
nes.

facile se subducere debet propter indignitatem suam. Quemadmodum enim parvulus Regis filius etiam cum his puerulis, qui obscuro loco nati, & vilibus vestimentis induti sunt, ludere gaudet: ita Dei ac Regis summi filius Jesus Christus, per Sacramentum Eucharistiæ libenter se adjungit non solum perfectis, verum

illis quoque qui multis quidem imperfectionibus sunt obnoxii, non tamen ipsas suas imperfectiones amant, sed ad meliora semper contendunt, & ab omni peccato lethali immunes se (Deo adjuvante) servare student.

ENCHIRIDI
PARVVLORVM
LIBER POSTERIOR.
DE PRÆPARATIONE AD FELICEM MORTEM.

DE PATRIA CAELESTI, DE DEO,
ET CREATVRA RATIONALI.

CAPVT I.

Preparatio ad mortem.

1. Maxima sollicitudine vigilandum est, appropinquante mortis probabili periculo.
2. Cura seculi primò abicienda. Deinde sumendum Sacramentorum viaticum, tum resignatio in manus Dei facienda.
3. Postea cogitanda Christi passio, ejuque merita fide viva Deo offerenda.
4. Invocanda B. Virginis & Sanctorum patrocinia.

1.
Pia solli-
citus in
articulo.

SEMPER quidem vigilare, semper lumbos præcinctos, & lucernas ardentes habere

debemus, ut cum venerit Dominus, ac pulsaverit, confestim aperiamus ei: maximè tamen horâ mortis evidentè appropinquante, id studiosissimè agere convenit. Quisquis igitur Deum piè colit, dum morbo correptus mortem jam vicinam expectat, vide ut ad felicem exitum sedulò te præpares.

Expedi cor tuum à curis & sollicitudinibus hujus sæculi, Sacramenta